

IN DE VAL

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)
Schreeuw voor mij (2009)
Moord voor mij (2010)
De dood in haar ogen (2011)
De mond gesnoerd (2012)
Van mij alleen (2013)
In vertrouwen (2014)
Heb je me gemist? (2014)
Wreed weerzien (2014)
Over de schreef (2015)
Op de hielen (2015)
Niemand zeggen (2016)

ROSE

Karen

In de val

De Fontein

Eerste druk oktober 2016

Oorspronkelijke titel *Have You Seen Her?*

This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, USA. All rights reserved

Copyright © 2004 by Karen Rose Hafer

The moral right of Karen Rose to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Amsterdam

Omslagillustratie Plainpicture/Mia Takahara

Opmaak binnenwerk Text & Image, Elp

ISBN 978 90 261 3966 6

ISBN e-book 978 90 261 3967 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

www.karenrosebooks.com

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor beide Karen's (Solem en Kosztolnyik), voor jullie geloof in mij en omdat jullie dromen werkelijkheid hebben laten worden.

Voor Terri Bolyard, voor je openhartige grootmoedigheid en je niet-aflatende, onbetaalbare vriendschap.

Voor Sarah en Hannah, jullie zijn het licht in mijn leven.

En zoals altijd voor mijn echtgenoot Martin, omdat je van me houdt zoals ik ben. Ik hou ook van jou.

Proloog

Seattle, drie jaar eerder

'Ik wou dat ze die hufter hadden opgehangen,' verklaarde de eerste man bitter, waarmee hij de stilte verbrak die bijna explosief was geworden, zo geladen was die.

Verhit instemmend gemompel golfde door de kleine menigte die zich had verzameld om te zien hoe de verhuiswagen werd ingeladen. De hemel mocht weten waarom ze waren gekomen. Er was niet echt iets te zien. Banken, stoelen, antiek in alle soorten en maten. Vazen die vermoedelijk net zo veel waard waren als het jaarsalaris van een gemiddelde arbeider. Een vleugel. Gewoon de bezittingen van een rijke familie die gedwongen was te vluchten voor de woede van een verontwaardigde samenleving.

En de bewakers die de familie in de arm had genomen om de menigte op afstand te houden. Dat was alles.

De politieman ging gekleed in een oude spijkerbroek en een sweater van de Seahawks en wist zelf niet goed waarom hij daar in zijn vrije tijd in de koude miezerregen stond. Misschien om zichzelf ervan te vergewissen dat die moordende klootzak werkelijk de stad uit ging. Misschien om nog een laatste keer zijn gezicht te zien voor het zover was.

Misschien.

Maar het was een stuk waarschijnlijker dat hij er was om zichzelf te kwellen omdat ze hem hadden laten ontsnappen. Het wrede, duivelse, sadistische onmens was ontglipt. Vanwege een verdomde vormfout.

De rouwende gemeenschap, die nog steeds in shock verkeerde, zou geen genoegdoening krijgen. *Vandaag niet, in ieder geval*, dacht hij.

Een oudere vrouw schudde haar met een plastic regenhoed bedekte hoofd terwijl de verhuizers nog meer dozen in de onopvallende truck

laadden. ‘Ophangen zou niet genoeg zijn geweest. Niet na wat hij heeft gedaan.’

Een oude man rolde met zijn ooit brede schouders en staarde vol verachting naar het verduisterde huis. ‘Ze zouden met hem moeten doen wat hij die arme meisjes heeft aangedaan.’

Zijn vrouw maakte een zacht afkeurend geluid vanonder de paraplu die ze boven hun beider hoofd hield. ‘Maar welk fatsoenlijk mens zou bereid zijn om dat te doen?’

‘Wat dacht je van de vaders van de meisjes?’ opperde haar echtgenoot. Hulpeloze woede deed zijn stem trillen.

Opnieuw instemmend gemompel.

‘Wat ik niet begrijp is dat ze hem zomaar hebben laten lopen,’ zei een jongere man met een honkbalpet van de Mariners op zijn hoofd op luide, boze toon.

‘Vanwege een vormfout,’ voegde de man die eerder iets had gezegd er net zo bitter als eerst aan toe.

Vanwege een vergissing. Een dwaling. Een godvergeten vormfout.

‘De politie pakt ze en dan laten die verrekte advocaten ze weer lopen,’ zei de man die de paraplu deelde met zijn vrouw.

‘O nee,’ zei de man met de Mariners-pet. ‘Die fout was de schuld van de politie. Dat stond op de voorpagina. De politie heeft het verkloot en nu gaat dat monster vrijuit.’

Dat is waar. Maar hij wist dat het niet ‘de politie’ was. Het ging maar om één politieman.

‘Richard,’ suste de jongere vrouw naast Honkbalpet en ze pakte hem bij zijn arm. ‘Er is geen reden om grof te worden.’

Richard Honkbalpet schudde de kalmerende hand van de vrouw van zich af. ‘Hij verkracht vier meisjes en slacht ze af en dan ben ik degene die grof doet?’ riep hij ongelovig uit. ‘Doe niet zo achterlijk, Sheila.’

Sheila sloeg haar ogen met rode wangen neer en keek naar het wegdek. ‘Het spijt me, Richard.’

‘Ja, dat zal wel,’ mompelde Richard terwijl hij zijn blik naar het huis liet gaan. ‘Ik word er alleen zo pissig om dat rijkelui rijke advocaten in de arm nemen en verdomme wegkomen met moord.’

Opnieuw ging er een golf van instemmend gemompel door de groep en het gesprek verplaatste zich naar de onbillijkheid van het moderne rechtssysteem, tot de verhuizers de laatste doos inlaadden en de ach-

terdeuren van de truck verzegelden. De vrachtwagen vertrok onder luid gejoel en geschreeuwde scheldwoorden die helemaal nergens toe dienden, of misschien om de menigte zich wat beter te laten voelen. Maar hoe zou dat kunnen?

Toen viel het groepje stil omdat een van de deuren van de driedubbele garage opengleed en een zwarte Mercedes tevoorschijn kwam. Niemand sprak een woord tot de Mercedes bij hen was en over de natte straat langsgleed. Toen riep Richard Honkbalpet 'Moordenaar' en de kreet werd overgenomen door de anderen.

Alleen niet door de agent buiten dienst in de oude spijkerbroek en een inmiddels doorweekt sweatshirt van de Seahawks die geen woord sprak, zelfs niet toen de Mercedes tot stilstand kwam bij de plek waar hij zwijgend stond.

De menigte deed er weer het zwijgen toe toen het donkergetinte portierraam omlaagging en het gezicht zichtbaar werd dat hem in zijn dromen, zowel slapend als wakend, achtervolgde. Kille, donkere ogen vol onbeteugelde woede werden tot spleetjes geknepen. Het had niets menselijks, het gezicht en de ogen en de mond die krulde in een zelfingenomen glimlach die hij gewoon van het minder dan menselijke gezicht wilde rukken. Vervolgens sprak de zelfingenomen mond. 'Loop naar de hel, Davies,' zei hij.

Ik verdien niet beter. 'Ik zie je daar wel,' antwoordde Davies.

De vrouw op de passagiersstoel mompelde iets en het onmenselijke wezen deed het raampje omhoog. De motor gromde en de banden piepten op het natte asfalt toen de Mercedes vooruitschoot en een wolk van verschroeid rubber achterliet die in zijn neus brandde.

En weg zijn ze, dacht Davies. *Vertrokken om ergens een nieuw leven te gaan leiden.* Niet eerlijk. Onbillijk. Een wrede, sadistische moordenaar beroofde vier tienermeisjes van het leven en kon vervolgens gaan om zelf ergens een nieuw leven te beginnen. *Voorlopig.*

Want het zou niet lang duren voor de bloeddorst de kop weer zou opsteken en meer meisjes aan de moordenaar overgeleverd zouden worden. Er zouden meer meisjes sterven, want dat moordende hoerjong kende geen medelijden.

Er zouden nog meer meisjes sterven. *Maar de volgende keer zal ik er klaar voor zijn.* De volgende keer zou er geen sprake zijn van een vormfout. De volgende keer zou dat moordende, sadistische monster moeten boeten.

Neil Davies keek toe terwijl de Mercedes aan het einde van de straat de hoek omsloeg en uit het zicht verdween. *De volgende keer*, beloofde hij de vier meisjes. Beloofde hij zichzelf. *Ik krijg hem te pakken. Hij zal boeten. Dat zweer ik.*

I

Heden, Raleigh, North Carolina, maandag 26 september, 10.00 uur

Het feit dat hij in de loop van zijn carrière vaker afschuwelijke taferelen had gezien zou het gemakkelijker moeten maken om dit te verwerken.

Zou.

Maar dat was niet zo.

Speciaal agent Steven Thatcher trok zijn stropdas losser, maar dat hielp geen steek om meer lucht in zijn longen te krijgen. Het hielp ook geen steek om iets te veranderen aan wat hij op de open plek had aangetroffen nadat het North Carolina State Bureau of Investigation een anonieme tip had gekregen die hen hierheen had geleid.

Het hielp zeker geen steek om die arme dode vrouw weer tot leven te wekken.

Dus trok Steven de knoop van zijn das precies op de plek van de brok in zijn keel. Hij deed voorzichtig een stap vooruit, wat hem een boze blik opleverde van het groentje dat de forensische dienst had gestuurd, omdat de baas van het groentje uitgerekend de week waarin ze een afschuwelijke, brute moord ontdekten had uitgekozen voor een cruise in het Caribisch gebied.

Op dit moment kon Steven, terwijl hij naar het verminkte lichaam keek dat was aangevreten door wat voor dieren er hier in dit bos ook leefden, alleen maar wensen dat ook hij zich op een boot ver van de beschaving bevond.

‘Kijk uit waar je loopt,’ waarschuwde het groentje vanaf de plek naast het lichaam waar hij op handen en knieën zat. Er klonk irritatie in zijn stem. Kent Thompson was volgens de verhalen tamelijk goed, maar Steven schortte zijn oordeel nog even op. Het feit dat Kent nog niet had overgegeven was echter een punt in zijn voordeel.

‘Dank je voor dit lesje onderzoek op de plaats delict,’ antwoordde

Steven droog en Kents wangen werden roder dan een Spaanse peper.

Kent ging rechtop zitten en wendde zijn blik af. 'Sorry. Ik ben gefrustreerd. Ik heb deze plek nu al drie keer helemaal onderzocht. Degene die haar hier heeft gedropt heeft verder helemaal niets achtergelaten.'

'Misschien vindt de lijkschouwer iets op het lichaam,' zei Steven.

Kent zuchtte. 'Wat ervan over is.' Hij keek met een klinische, afstandelijke uitdrukking op zijn gezicht weer naar het lichaam. Maar Steven zag ook even een flikkering van beheerst medeleven in de blik van de jongeman en was tevreden. Kent zou zijn werk doen, maar toch aan het slachtoffer denken. Nog een punt in het voordeel van de nieuweling.

'Sorry, Steven,' zei een schorre stem achter hem en toen Steven zich omdraaide zag hij agent Harry Grimes moeizaam ademen terwijl hij een zakdoek in zijn zak stopte. Harry's gezicht zag bleek, maar die groene tint was verdwenen, samen met de Egg McMuffin die Harry op weg naar de plaats delict naar binnen had gewerkt.

Harry was nieuw bij de SBI en liep voor zijn training mee met Steven. Harry had potentie, behalve dat hij een zwakke maag had. Maar Steven kon het hem niet echt kwalijk nemen. Hij zou misschien zelf zijn ontbijt ook zijn kwijtgeraakt als hij de tijd had genomen om iets te eten. 'Het geeft niet, Harry. Zulke dingen gebeuren.'

'Hebben we iets gevonden?' vroeg Harry.

'Nog niet.' Steven ging op zijn hurken naast het lichaam zitten. Hij had een pen in zijn gehandschoende hand. 'Naakt. Geen spoor van identificatie of kleding. Er is voldoende van haar over om vast te stellen dat het een vrouw is.'

'Meisje in de puberteit,' voegde Kent eraan toe en Stevens hoofd schoot omhoog.

'Wat?'

'Ik vermoed dat ze een tiener is,' zei Kent. Hij wees naar de romp van het lichaam. 'Navelpiercing.'

Harry slikte hoorbaar. 'Hoe weet je dat?'

Kents mondhoeken gingen omhoog. 'Je zou het zelf ook kunnen zien als je een beetje dichterbij komt met je gezicht.'

'Ik dacht het niet.' Harry's stem klonk gesmoord.

Steven balanceerde nog steeds gehurkt op de bal van zijn voeten. 'Oké, een meisje in de tienerleeftijd. Ze ligt hier al minstens een week.

We moeten de lijst met vermiste personen bekijken.’ Hij rolde het lichaam voorzichtig om en voelde zijn hart overslaan op hetzelfde moment dat Harry zachtjes vloekte.

‘Wat?’ wilde Kent weten terwijl hij van Steven naar Harry keek en vervolgens weer naar Steven. ‘Wat?’

Er verscheen een ontmoedigde uitdrukking op Stevens gezicht en hij wees met zijn pen naar wat er over was van de linkerbil van het meisje. ‘Ze had een tatoeage.’

Kent boog zich voorover en keek vervolgens op. ‘Ziet eruit als het vredessymbool.’

Steven keek op naar Harry, die dezelfde uitdrukking van ontmoedigde bevestiging op zijn gezicht had. ‘Lorraine Rush,’ zei Steven en Harry knikte.

‘Wie was Lorraine Rush?’ vroeg Kent.

‘Lorraine is ongeveer twee weken geleden als vermist opgegeven,’ antwoordde Harry. ‘Haar ouders wilden haar wakker maken omdat het tijd was voor school en zagen dat haar bed wel beslapen was, maar leeg.’

‘Geen sporen van braak,’ voegde Steven eraan toe terwijl hij met nieuwe bezorgdheid naar het lichaam keek. ‘We moesten wel aannemen dat ze was weggelopen. Haar ouders hielden bij hoog en bij laag vol dat ze nooit weg zou lopen en dat ze ontvoerd moest zijn.’

‘Ouders beweren altijd dat hun kinderen nooit weg zouden lopen,’ zei Harry. ‘Het kan nog steeds zijn dat ze dat wel heeft gedaan en misschien onderweg een verkeerde figuur is tegengekomen.’

Steven zag in gedachten de foto voor zich van Lorraine zoals ze was geweest, het lachende meisje op de foto op de schoorsteenmantel van de familie Rush. ‘Ze was zestien. Een jaar jonger dan mijn oudste zoon.’ Steven bleef even met zijn gedachten bij zijn met problemen kampende zoon, die de afgelopen maand zo’n enorme verandering in zijn persoonlijkheid doormaakte. Maar dat was van later zorg. Hij zou zich met zijn persoonlijke probleem met Brad bezighouden zodra hij niet meer aan Lorraine Rush hoefde te denken. Wanneer dat ook mocht zijn.

‘Verdomde jammer,’ mompelde Kent.

Steven kwam overeind en staaarde naar wat ooit een mooie, energieke jonge vrouw was geweest. Hij onderdrukte de oerwoede over het monster dat in staat was zo wreed het leven van een ander te nemen. ‘We

moeten haar ouders op de hoogte gaan brengen.' Daar keek hij niet naar uit.

Het slechte nieuws brengen dat een geliefde is vermoord zou na al die jaren gemakkelijker moeten zijn.

Zou.

Maar dat was het niet.

Donderdag 29 september, 08.55 uur

‘Hoe gaat het met je, Steven?’

Steven keek op en zag dat zijn baas, speciaal agent Lennie Farrell, naar hem stond te kijken met een bezorgde blik waar Steven bijna van ging kreunen. De meeste mensen die vroegen ‘Hoe gaat het?’ wilden alleen maar zeggen ‘Hoe gaat het?’, maar wanneer Lennie Farrell zei ‘Hoe gaat het?’, dan betekende dat dat ze even gingen babbelen. En dat babbeltje zou in Stevens geval vrijwel zeker een discussie inhouden over ‘het incident’ van een halfjaar eerder. Maar Steven had niet genoeg emotionele energie om dat aan te kunnen. Niet nu.

Niet na weer een ruzie met de zeventienjarige Brad de avond ervoor. De houding van zijn oudste zoon van de afgelopen maand gaf de uitdrukking ‘opstandige tiener’ een heel nieuwe lading. Ze hadden ruzie gemaakt, tegen elkaar geschreeuwd, en Steven wist nog steeds niet waarom of wie er had gewonnen.

Niet na weer een meningsverschil met zijn tante Helen tijdens het ontbijt over de ‘leuke, jonge vrouw’ die ze voor hem had gevonden om dat weekend mee uit te gaan. Het wilde maar niet tot Helen doordringen dat hij van plan was de nabije toekomst als weduwnaar door te brengen, in ieder geval tot al zijn jongens volwassen waren.

Steven drukte zijn vingertoppen tegen zijn kloppende slapen. En zeker nadat hij voor hij het huis uit ging had geprobeerd zijn jongste zoon te omhelzen en de zevenjarige Nicky hem weer had weggeduwd. Nicky en ‘het incident’ waren onlosmakelijk met elkaar verbonden.

Steven zou nog liever met een van Helens debutantes uitgaan dan er weer over te moeten praten.

Maar Lennie’s uitdrukking zei dat dat was waar hij voor gekomen was en hoewel Steven uit ervaring wist dat Lennie zich er niet van zou laten afbrengen, wist hij ook dat zijn baas wel kon worden afgeleid.

Dus op het ‘Hoe gaat het?’ van zijn baas antwoordde Steven: ‘Ongeveer zoals je zou verwachten nadat je een tijdje naar foto’s van een verminkt en door dieren aangevreten lijk hebt zitten kijken.’ Hij duwde de map naar de rand van zijn bureau.

Lennie hapte en bladerde door de foto’s van het lichaam op de open plek in het bos. Zijn verweerde politiegezicht toonde geen enkele emotie. Maar hij slikte moeizaam toen hij de map dichtsloeg.

‘En onze verdachten?’ vroeg Lennie met zijn blik nog steeds op de omslag van de map gericht.

‘Niet veel,’ antwoordde Steven. ‘Lorraine Rush was een geliefd meisje, cheerleader op High Point High School. Zestien. Geen vriendje, althans voor zover haar ouders wisten. Haar vriendinnen zijn verbijsterd.’

‘En haar docenten?’

‘Ook niks. We zijn haar gangen nagegaan van de drie weken voor ze als vermist werd opgegeven en er was niets opvallends. Lorraine was een keurig, normaal meisje.’

‘Met een tatoeage op haar bil,’ zei Lennie.

Steven haalde zijn schouders op. ‘Ze was een tiener, Lennie. Ze beschilderen en piercen zichzelf. De hemel mag weten waarom. In mijn tijd verfde je je haar groen en stak je veiligheidsspelden door je neus. We hebben analyses uitgevoerd op de restanten en we hebben geen spoor gevonden van de gebruikelijke feestmiddelen die tieners nemen.’

‘Dus, met andere woorden, geen verdachten.’ Lennie fronste zijn wenkbrauwen.

‘Nee.’

‘Wat zegt het forensisch onderzoek?’

‘Ze is daar op die open plek vermoord. Haar bloed was bijna tien centimeter in de grond gedrongen.’

‘Het is zo droog geweest de afgelopen tijd,’ mompelde Lennie. ‘De grond heeft haar gewoon opgezogen.’

Steven keek met nieuwe afkeer naar de halve kop koffie die hij nog had staan. ‘Ja. De doodsoorzaak kunnen de steekwonden zijn, maar de patholoog wil zich daar niet op vastpinnen. Er was gewoon niet genoeg over van haar lichaam. Afgaande op het stadium van ontwikkeling van de maden die bezig waren op te eten wat de dieren hadden overgelaten, lag ze daar al vijf dagen. Ze is vermoedelijk verkracht, maar dat durft de patholoog ook niet met zekerheid te zeggen.’

Lennie's mond verstrakte. 'Wat durft de lijkschouwer wél met zekerheid te zeggen?'

'Dat ze dood is.'

Lennie's mond vertrok. Even maar. Met al die afschuwelijke dingen moesten ze een manier vinden om de spanning een beetje weg te nemen. Meestal volstond humor, zolang ze het binnenskamers hielden. Maar humor was alleen maar vertoon, een deken die de gruwelen een of twee ogenblikken aan het oog onttrok. Daarna waren ze terug en staarden ze hen weer aan.

Steven zuchtte en sloeg de map open. 'Kent heeft ook iets gevonden wat lijkt op een nieuwe tatoeage op de hoofdhuid van het meisje Rush. Degene die haar heeft vermoord heeft haar kaalgeschoren en zijn merkteken op haar achtergelaten.'

Lennie boog zich voorover en tuurde naar de foto. 'Wat is het?'

'Er is niet genoeg over om dat vast te kunnen stellen. Kent doet onderzoek. Degene die haar heeft kaalgeschoren heeft dat niet daar op die open plek gedaan. Maar als hij dat wel heeft gedaan, dan is hij een buitengewoon nauwgezette figuur. We hebben twee dagen lang met pincetten tussen elk grassprietje gezocht en niet één haartje gevonden. Niets,' voegde Steven er geërgerd aan toe.

Nu was het Lennie's beurt om een zucht te slaken. 'Nou, je hebt nu een andere plek om te gaan zoeken.'

Steven ging rechtop zitten. 'Waar heb je het over, Lennie?'

Lennie haalde een opgevouwen papier uit zijn zak. 'We zijn gebeld door sheriff Braden uit Pineville. Zijn zus ging vanmorgen zijn zestienjarige nichtje wakker maken omdat ze naar school moest en -'

Steven voelde de afschuw in zijn maag. Twee stuks. Twee betekende het s-woord. *Seriemoordenaar*. 'En het meisje was weg,' maakte hij de zin met toonloze stem af.

'Het bed was beslapen, geen sporen van braak, raam niet op slot.'

'Het kan zijn dat het niets met elkaar te maken heeft,' zei Steven.

Lennie knikte ernstig. 'Laten we het hopen. Dit is jouw zaak. Ik moet je vragen of je het aankunt.'

Irritatie borrelde in Steven op en hij liet daar een klein beetje van merken. 'Natuurlijk kan ik het aan, Lennie. Ik wou dat je er eens over ophield.'

Lennie schudde zijn hoofd. 'Dat kan niet, dat weet je. Ik wil niet dat een van mijn topagenten instort terwijl we midden in wat een

reeks aandachttrekkende seriemoorden zou kunnen zijn zitten. Ik wil ook niet dat je weer een zaak moet meemaken waarin kinderen uit hun bed worden ontvoerd.’

Zoals zes maanden eerder met Nicky was gebeurd toen een vrouwen mishandelende en moordende politieman zijn jongste kind had gegijzeld om te zorgen dat Steven een stapje terug deed. Nicky kwam weer thuis, fysiek ongedeerd – wat voor een groot deel te danken was aan de heldendaden van de mishandelde echtgenote van de politieman – maar zijn jongste was niet meer de oude. Verdwenen was zijn aanstekelijke lach, de manier waarop hij hen zonder enige aanleiding kon knuffelen. Nicky had zich sinds die dag zes maanden geleden niet meer laten knuffelen. Hij had ook niet in zijn eigen bed geslapen en had niet één keer de hele nacht doorgeslapen.

Dat wist Steven, want hij had ook geen enkele nacht meer aan één stuk geslapen.

Lennie onderbrak zijn gedachten. ‘Steven, kun je dit aan of niet?’

Steven keek naar de foto van het geschonden lichaam van Lorraine Rush en dacht aan het nieuwe meisje dat uit haar bed was verdwenen. Deze meisjes verdienden in de eerste plaats gerechtigheid. Hij hief zijn gezicht naar Lennie. Zijn glimlach was niet meer dan het ontbloten van zijn tanden. ‘Ja, Lennie. Ik kan het aan.’

Lennie gaf hem de aangifte, maar uit zijn blik sprak nog steeds bezorgdheid. ‘Ze heet Samantha Eggleston. Haar ouders verwachten je telefoontje.’

Donderdag 29 september, 23.00 uur

In het oosten rommelde de donder. Of was het in het westen? Het deed er niet echt toe, dacht hij, terwijl hij met de achterkant van het mes in zijn nek krabde. Zijn heel scherpe mes. Hij grinnikte bij zichzelf. Een uitglijder zou zijn einde betekenen. Hij keek omlaag naar de grond en trok bedachtzaam een wenkbrauw op. Een uitglijder zou ook haar einde betekenen. Maar het kon niet eindigen met een uitglijder. Niet na al die moeite die hij had gedaan. Elk moment moest van tevoren overdacht zijn. En moest gekoesterd worden. Hij rolde zijn linkermouw omhoog, verplaatste het mes van de ene in een handschoen gestoken hand naar de andere en rolde zorgvuldig de rechtermouw op

terwijl zij met opengesperde blauwe ogen doodsbang toekeek.

Doodsbang was goed. Alleen al naar haar kijken zoals ze daar vastgebonden lag, en bang – en naakt – deed zijn huid tintelen van verwachting. Ze was volledig in zijn macht.

Het was net... elektriciteit. Pure elektriciteit. En hij had het gemaakt. Hij had het gecreëerd. Wat een kick.

Net als bij Lorraine Rush. Lorraine was een uitstekende oefening geweest. Een prima manier om weer deel te nemen aan het spel na zo lang aan de zijlijn te hebben gestaan. Hij was gewoon vergeten hoe verrekte goed het voelde.

Deze nieuwe had nog geen kik gegeven. Nou ja, om heel eerlijk te zijn, ze had een stevige strook tape over haar mond. Maar hij zou de tape uiteindelijk weghalen en dan zou ze wel geluid maken. Ze zou haar best doen om het niet te doen. Ze zou op haar lip bijten en huilen. Maar uiteindelijk zou ze de longen uit haar lijf gillen. Dat deden ze altijd. En het zou helemaal niets uitmaken. Dat was een goede kant van deze negorij. Er waren plekken waar je heen kon gaan en gillen wat je wilde, maar niemand zou ooit ook maar iets horen.

Een nieuwe donderslag deed de droge grond onder zijn voeten trillen en deze keer keek hij geïrriteerd omhoog naar de nachtelijke hemel. Het zou best eens kunnen gaan regenen. Hoe irritant was dat? 'Er is altijd wel iets wat de boel komt verneuken,' mompelde hij en hij grijnsde toen het tot hem doordrong. *Neuken*. Dat was het woord waar het om draaide. Een van de woorden, in ieder geval. Toen draaide de wind en zijn grijns vervaagde. Moest het verdomme nu uitgerekend vannacht gaan regenen?

Hij sloeg zijn armen over elkaar, waarbij hij ervoor zorgde dat hij het vijftien centimeter lange lemmet van zich af hield, en fronste zijn voorhoofd. Hij kon er gewoon een eind aan maken, maar dat zou een anticlimax zijn. Hij had het binnenhalen van dit popje heel lang voorbereid. Ze was zo onzeker geweest. 'Ik weet het gewoon niet,' had ze in de telefoon gefluisterd in een poging haar ouders niet te wekken en tegelijkertijd hees te klinken. In gedachten had hij haar zedige weigeringen bespot. Als haar ouders eens wisten dat hun dochter een echte kleine slet was die een vreemdeling ontmoette wanneer zij sliepen. Dit hier was geen genie. Ze hadden een slet én een idioot grootgebracht.

Hij sloot zijn ogen en riep het beeld op van een ander. In gedachten

zag hij háár gezicht voor zich. Zo ongelooflijk mooi, zo... puur. Op een dag zou hij haar bezitten. Binnenkort. Maar tot die tijd... Hij keek omlaag naar de ineengedoken gestalte aan zijn voeten. Tot die tijd zou deze moeten volstaan.

Er klonk opnieuw donder. Hij moest een besluit nemen. Of hij moest opschieten en er een einde aan maken voor de regen dichterbij kwam of hij moest haar oppakken en wegstoppen tot de storm voorbij was. In beide gevallen nam hij een risico door hier in de regen te zijn. Een zware bui zou de grond zacht maken. In zachte grond bleven voetsporen en bandensporen achter en de politie was tegenwoordig tamelijk bedreven in het opsporen van dergelijke aanwijzingen. Verrekte forensisch onderzoekers. Maakte niet uit. Hij was net zo slim als zij. Slimmer.

Verdomme, een aap was nog slimmer dan de politie. Als hij had gewacht tot de politie het lichaam van de kleine Lorraine op eigen kracht had gevonden, dan zou er niet genoeg meer van over zijn geweest om haar te kunnen identificeren.

En hij wilde dat het lichaam van de kleine Lorraine kon worden geïdentificeerd. Hij wilde dat iedereen het wist. Het vreesde.

Mij vrees. Jullie dochters zijn zelfs in hun eigen bed niet veilig. Vrees mij.

Hij zou wachten, besloot hij. Hij was bij de laatste gehaast te werk gegaan en het was te snel voorbij geweest. Net zoals bij een attractie in een pretpark waarvoor je twee uur in de rij stond en dan duurde dat verrekte ritje hooguit drieënhalve minuut. Hij was langer dan drieënhalve minuut bezig geweest met de laatste, dat was een ding dat zeker was. Maar toch was het te snel voorbijgegaan. Hij zou diezelfde vergissing niet nog eens maken. Het was zijn enige fout geweest, dacht hij, het overhaasten van de grote finale. Al het andere had hij tot in de perfectie uitgevoerd. Hij had geen flinter bewijs achtergelaten. Dat was geen verrassing. Hij dacht tegenwoordig weer een stuk helderder.

Hij stak het mes zorgvuldig in de schede en stopte het onder de voorbank in zijn auto, ontgrendelde de kofferbak op de weg terug naar waar zij met ogen wijd open van angst lag.

‘Kom, schatje,’ zei hij lijkig. Hij tilde haar op en gooide haar over zijn schouder. ‘We gaan een eindje rijden.’ Hij liet haar met een luide plof in de kofferbak vallen en klopte even liefkozend op haar blote billen. Ze jammerde en hij knikte. ‘Maak je geen zorgen, morgen ko-

men we terug. Tot die tijd, blijf zitten waar je zit en amuseer je. Je zou aan mij kunnen denken,' suggereerde hij opgewekt. 'Je wéét wie ik ben.' Ze schudde haar onlangs kaalgeschoren hoofd, het onvermijdelijke ontkennend. 'Ah, kom óp, Samantha. Je móét weten wie ik ben. Kijk je nooit naar het nieuws?' Hij boog zich wat verder naar haar toe en fluisterde: 'Heb je geen fantasie?'

Ze kneep haar ogen stijf dicht en rolde haar naakte lichaam trillend als een espenblad in de foetushouding. Twee tranen drupten uit haar ogen en biggelden over haar wangen.

Hij knikte opnieuw en sloeg het deksel van de kofferbak dicht. 'Brave meid. Ik geloof van wel.'

Lees verder in *In de val*.